

ΛΟΓΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Δάκρυ! Πόσον γλυκεία και παρθενική, πόσον ιερά και μεγαλοπρεπής είναι ή δψις σου, πόσον έρασμία και πλήρης ήδυπαθείας ή μορφή σου! Σύ είσαι ή παρηγορία και ή καταφυγή των υπό της τύχης καταδιωχθέντων, σύ τό γλυκύ μυστήριο τό όπισθεν έπιπέει βίλασαμον παρηγορίας ένθη δδώνη και στεναγμός, ένθα πόνος και θλίψις, σύ ή άφρονος ήχώ στόνων παρθένων άγαστών, κοινωνικών καταδρομών και ψυχικών σάλων! Σύ έπουλώνεις πληγές, ίατρεύεις καρδίας άναπτερώνεις έλπίδας άναστήνεις προσκαίρως άρχατα όνειρα, δίδεις ζωήν προς σιγμήν εις λήθης θεαμάτων και κίνησιν εις ψυχράς χορδάς! Διό σοδ πάλλει τό στήθος, φλογίζει τό στόμα δι' έν έρωτικών φίλημα, ανάπτουσιν οι πόθοι, σκιριάζ άλλιν προς σιγμήν ό γέλω; μαιδιζ ώ; επί νεκρών χειλέων και ζή ύπον μία άστραπή ό έρω; θερμαίνεται όλίγα λεπτά ή καρδία κ' ή ζωή φχίνεται γλυκά να προσμειδιζ ένθ ή άστραπή έφάνη και ό κεραυνός εν' έγγύτ.....

Δάκρυ! Τις δέν σ' έγγώρισε, τις δέν ήσθάνθη την γλυκειάν σου έπίδρασιν και τις δέν εύρεν έν σοι—έν έπιτρέπεται ή εκφρασις—σκέπην και δέν εξήτησε έν σοι να λησμονήση παντό; ότι ή κοινωνία τον άπεστέρησε, αί συνθήκαι ύπ' άς βιούμεν τον άπεμάκρυνον και τις δέν σε ήμεν ως την προσφιλή μητέρα των δεινοπαθούντων; ..

Δάκρυ! Τις πρό σοδ δέν έστη και δέν εκρήτησε τό βήμα, τίς δέν ήσθάνθη ήσθασίμως καρδίας και τις δέν εξήτησε έν σοι των άμαρτιών την εξήγησιν, δέν σε έθεώρησεν ως την εξηλαστήριον θυσίαν, τον βωμόν θείας Ιεροτελεστείας; Τι, σε δέν ύμνησιν αί ποιηται, δέν είσαι ή εκέγκρισ της Κασσιανής, τό αντί δωρον των κοινωνικών μασιγώσεων, των άγώνων του βίου; ...

Δάκρυ! Έχεν την θερμότητα του αήμιτος, σ' άνηγωνόζω εταν σε βλέπω ν' αδλακώνη; τό πρόσωπον, ένθ γεννιεται ή χαρά και ό θωπέυει ή πτέρυξ της ευτυχίας; σ' άνηγωνόζω διότι είσαι ό μνηστής ανέλπιδτου ευδαιμονίας, ευφροσύνων γεγονότων! Δέν είσαι σύ, όπερ βρέχεις τό όμμα στεφανωμένου νικητοδ, σύ όπερ αδλακώνεις τό πρόσωπον μητροδ πρό του ήμεναλου της κόρης της, σύ ή ανεκλάλητος γαρά, κ' ή ένέκφραστος ευτυχία;

Δάκρυ! πόσον γλυκεία παρμιυθία ήσο χθές δια την κόρην εκείνην ήτις έθρήνει επί τάφου έν τη πόλει των νεκρών, τι ήδονή δι' αυτήν! Ναι σ' άνεγνώρισα διότι έπότηξες τό μνήμη του προσφιλουδ εκείνην όντος και παρείχες την δψιν όρδσου επί των χρυσαυθέμων εκείνων τά όποια εκήπευσεν ή καρδιά της και δι' ών έρχανε τον τάφον!.....

Δάκρυ! πόσον σ' αγαπώ! Ποσάκις εις σε κχτέφυγον, ποσάκις όπηρξας ή πιστή σύντροφος, ή φίλη των άτυχιών μου, ποσάκις μετά σοδ δέν διήλθον νύκτας όλας άγυπνίας και μετά σοδ δέν μ' εύρεν ή άνατολή του ήλλου!... Πόσας φοράς καθύγρανας τό προσκεφάλαιόν μου και ποσάκις μετά σοδ δέν έλυκνίσθην εις τας άγκάλας του Μορφέως ΑΙ και πόσον σ' αγαπώ!... Πολλάκις όμως μοι ήρνήθης την συντροφιά σου, και άπεποιήθης την πρόσκλησιν μου και μ' εκκατέλιπες μόνον να περιδυνώμαι εις τας άγκάλας του πόνου! .. Άρά γε ή πηγή σου ειχεν εξαντληθή; ..

ΗΛ. Γ. ΚΥΡ.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Σ' ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Μόνη κατάμονη σ' της νύκτας τη σιγαλιά ένθ όλοι είναι παραδομένοι σ' τη γλυκειά του Μορφέα άγκάλη, σένα θωρω της νύκτας άνασσα με δακρύβρεκτο μάτι, σένα και της ζωής μου άχώριστε σύντροφε, ναί σένα της φτωχής μου καρδιάς παρηγορήτρα

— Όταν σκορπίξης στή κοιμώμενη φύσι τό ωρόλεικο φώ; σου νομιζω ότι νεοί κόσμοι ξανοίγονται μπροστά μου γιατί μύριες άναμνήσεις μου φέρεις σ' τό μυαλό μου και με βυθίζεις σε βαθιές σκέψεις γιατί είσαι άσθηκτα συνδεδεμένη μ' ένα κομμάτι της δυστυχισμένης μου ζωής.

— Πόσες φορές υπό τό φέγγος σου παραδομένη στις ανάγλυφες αυτές σκέψεις μέσ' τό άσημόλουστο περιβάλοι μου με πήρε ή μέρα και μόνον όταν τα γλυκόλαλα πουλάκια έμελπαν με μία περίσσια χάρη σ' τον Πλάστη τό αυγινό του τραγοϋδι, σ' άφωνα γιανάξκουράσω λίγο τό δόλο μου κορμί για ν' άντέχω πειό πολύ σ' της αλλεπάλληλες αυτές ψυχικές μου τραυματίες.

— Πόσες φορές υπό τό φέγγος σου πλημμυρισμένη από χαρά, από άγαλλιασι έτρεχο σαν μωριστόλιστη πεταλούδιτσα να φθάσω πειό γρήγορα τη άφραστη αυή ευδαιμονία που με περιμενε σ' τό άπόμακρο εκείνο άκρογάλι, δέν πρόφθανα άκόμη να σταματήσω και βροισόμουνα φυλακισμένη σ' την δολοφονη άγκαλιά σου, δέν πρόφθανα να παρασηρωθώ και δυό χειλη ροδοκόκκινα, μου σε παζαν τα μισοκλεισμένα από την ήδονική εκείνη γλώκα βλέφαρα και δυό χειλη δλόγλυκα μου εκλιναν τό στόμα μου για να μή μιση ή να άρθρώση λέξι πόσον όμως εκφραστικά μιλούσε άντ' αυτου ή καρδιά μου!

Πόσες φορές όμως προδότηρα, από ζήλεια από φθόνο μ' έπρόδοσες με τό ύπουλο φώ; σου σ' την μαριά μου και μ' εκαιμε; να τριμω όταν με καίσοσε μπροστά της, με εκαιμε; να άραδιώζω μύριες δικαιολογίες, μ' εκαιμε; να χύσω πύρινα διάκρυα, μ' άνάγκασες να κάμω σ' αυτή χίλιους δυό όρκους ψεύτικου, για να πιστεύση ότι όλα όσα της ειπαν ήσαν ψευδή άνοπόστατα και όσα ειδε δέν ήτο παρά μία όφθαλμαπάτη την όποιαν έπλασε ή φαντασία της προδιατεθείσα κακώς από τας διαβολάς των δήθεν ενδιαφερομένων μας.

Ηνίξου τώρα σ' τά τρισκότεινα της διάλασσας βάρη για να ξεχάσω κι' έγώ προς σιγμή της άταλσιες αυτές και μαύρες σκέψεις μου, ηνίξου, ηνίξου μαζί με τά τόσα όνειρα μου ποδύπδ την προδοτικήν του φωτόδ σου άνταύγεια έπλασα

Πάφραι

ΡΙΓΓΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

BEETHOVEN

Ήκουον! Είλε τό μόνον πρᾶγμα που μπορούν να κάμουν όλοι και κανείς. Είλε κι' αυτό μία μεγάλη τέχνη από εκείνας τας όποιάς ή επιστήμη παρητηθή να έρευνήση.

Ήκουον λοιπόν, αλλά συγχρόνως έπαιζον. Τα δάκτυλά μου συνηρμολόγον άναισθήτως δια των πλήκτρων του κλειδοκυμβάλου τούς ήχους μιας συμφωνίας του Μπετόβεν. Υποταγαμένος άκουσίως εις την ύποβολήν του μεγάλου τούτου φιλοσόφου—καλλιτέχνου άνεγεννώμην υπό των άθανάτων φθόγγων της άφθάρτου τέχνης του. Ός Λάζαρος

ΠΕΣΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΜΠΕΤΗ ΔΟΓΑΝΗ

Τώρα που τά λουλούδια σκορπών τό άρωμα αυτών και ή φιλομήλα φάλλει τό γλυκύ της άσμα ένα ρόδο εκόπη από τοσ κήπου του άνθοβριθοδρα Έλικώνος από τό σκληρό του Χάρου δρέπνο, ένα χρυσολούδο εκυψε την κεφαλήν στη κρύα πνοή του θανάτου σαν πουλι που επλήγει στη βολή κυνηγοδ έπεσε και ένεκρώθη ή Μπέτη Δογάνη της όποιας ή τελευταία πτήσις ήτο ή από της σκηνής του έαρινου θεάτρου άνάδειξις αυτης ως ύψιφώου κατά την παρᾶστασιν της Ήλέκτρας! ... Πλήν φεθ ήτο τό κύνειον άσμα της Θρηνήσατε Μουσαι του Έλικώνος διότι απέπητ' και προς τά ουράνια πλάτια μία των συντρέφων σας διότι έχάθη εκείνη ήτις απέπνεε τό έαρ και ήτο ή ζωιτανή αυτουδ άναπαράστασις!...

Ό γέλω; Ισοδ ένεκρώθη εις τά χειλη της Μπέτης Δογάνη!.....

Η, Κ, - Ι, Ζ.

άναστηθει; γνωρίσας τον θάνατον και δι' αυτου την άθανασίαν μετεβιβάζομην εις μίαν νέαν ζωήν, εις την ζωην του πνεύματος και των ασθημάτων της αληθείας και της συναισθήσεως.

Συμφωνία, παρά τῷ Μπετόβεν, σημαίνει ένωση αισθηματος και πνεύματος εις ένα άλλον συνδυασμόν, εις μίαν ύπαρξιν αυτοτελή κι' άχώριστον, μη ζωσαν εις τά περιορισμένα όμοι της ύλης, μη ύποχρεωμένην να πνίξη την άναμνήν της εις τους άποπνικτικούς της γλώσσας κόμβους, έν ένι λόγω μη ζωσαν άλλ' ύπαρξοσαν.

Δέν ζή τις εις τους ουρανοδ; ύπάρχει! Η Η μουσική του είνε ποιήσις, αλλά ποιήσις άνευ λέξεων, ποιήσις ανεπίδεκτος τοιούτων, ποιήσις εις την όποιαν συγχωνεύονται όλα τά άλλα στοιχεία του πνεύματος και του αισθηματος. Η γλώσσα του ποιητοδ είνε δι' αυτον άνεταρκής. Η ευγένεια, τό αισθημα, ή εκτασις, ή έντασις, ή δύναμις, τό βιάθος των σίτζων του Γκαίτε ή του Σύλλερ απέχουν πολύ του να εκφραζούν τας έσωτάτας του έμνεύσεις εις τας ό τοίας και μόνον ό Μπετόβεν, κατά την ίδιαν του οήσιν, ύπακούει.

Και τί άρα γε είνε αί έσωτάται αυται έμνεύσεις του; Άς μου έπιτραπή να είπω: Είλε τό δαιμόνιον του Σωκράτους. Ό Σωκράτης άνευρε τό θειον. Ο Μπετόβεν άνεβίβισε τό ανθρωπινον μέχρι του θείου. Δέν είνε τεχνίτης, ούτε καλλιτέχνης. Δέν είνε μουσοργός, ούτε συνθέτης. Μετεχειρίσθη την τέχνην ίνα παραγάγη. Μετεχειρίσθη την μουσικήν ίνα δημιουργήση. Κ' αφρηνης παρυσιάζεται πρό των όμμάτων μας ως δημιουργός. Έπέτυχε ό,τι εξήτησε, Ικανοποιήσας τό δαιμόνιον του. Κ' έγένετο δημιουργός μιας νέας τέχνης, μιας νέας δυνάμεως, μιας νέας ύπαρξεως, συνθέσεως, άρμονίας, συμφωνίας.

Ό Μπετόβεν είνε ό πρώτος αντιπρόσωπος της αύλου τέχνης!

ΠΑΝ. Κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ή φίλ'α όμοιαζει με μίαν άγοραίων άμαξαν, εις ήν άνερχόμεθα έν καιρώ κοιταγίδος. Ό Κόσμος δέν είναι παρα όνειρον.